

(א) [תוספתא פ"ג, (ב) [לעיל
כ: וש"נ], (ג) [גיטין לג.
וש"נ], (ד) נ"א חי, (ה) ז"ל
אחריו, (ו) נ"א דבדידיה,
(ז) ז"ל אחריו, (ח) שייך לע"ב
אחר ד"ה די.

ס"ט ואני ואני. מדלג קמני טפי ש"מ
דהיינו (א) ה טעם דבקמא מימפסין:
ראשון הוא דשיר. כלומר משום ראשון
לדשטרי אישטרו נמי כוללו הא אסי
הותר אמנעי לא יא הותר אחרון
לשטמה הימנו וס"מ דשטמה האו
משום דבקמא מימפסין. לעולם אימא
לך נד בחכמיה מימפסין. וכי הותר
אמנעי הותר נמי אחרון והא דלא
קמני לה משום דלא אפשר לדאידי
דנעי למימנא כי הותר ראשון הותר
כולן משום שאס אין ראשון אין
אמנעי ואין אחרון ואי תני אמנעי
לא מני למימנא הותר כולן דהא
איכא לראשון דלא משטרי כי. מדרקמא
האחרון מותר וכולן אסורים. ואפילו

הוֹתֵר הַאֲמַנְעִי הוּא מוֹתֵר וְכוּלָּן אֶסְרוּיָן וּמִשְׁנֵי לְאֶחָרָיון הֵיינוּ אֲמַנְעִי לְרֵאשׁוֹן: **תא** שִׁמְעָה דַּחֲנִיָּא בְּהִדְיָא וְכוּ' הוֹתֵר אֲמַנְעִי **דאמר פ' בפיו מ"י**. כְּלוֹמַר בְּמַתְנִיחֵין שְׁמִי הוֹאִיל וּשְׁמַע ה' מַעֲמָזוּ בָלָא שְׁמִיעָה דַּחֲבִירוּ זִוִּיר לֹאֵל כְּלוֹס הוּא כִּיּוֹן לְאֶחָר לַעִיל (דף ק: עד שִׁזִּיר מְכוּלָּן הִכָּא מוֹדֵה דֵּלָא גִרַע מִדּוּת אֲמַר נָמִי יֵדִי ו' מִירָא ⁸ יִנְיָמָל ⁹ דֵּה"ק יֵדִי כִּירוּ מְלַהֲטָהּ דֵּלָא מִתְּמַחִים שְׁנֵדֵר בְּזִיזִיר וְאִמְרֵי יֵדִי כִּירוּ מִהֵי וְהִנֵּי מִתְּנִי בְּזִמּוּסְפָּתָא ¹⁰ פ"א

תניא נמי הכי ^(א) מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ושהה כדי דבור ואמר ואני הוא אסור וחבירו מותר ^(ב) וכמה כדי דבור כדי שאילת שלום תלמיד לרב לימא מסייעא ליה מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ואני ותו לא ^(ג) תנא כי רוכלא ליחשיב ולזיל וליתני חד ולשמעינן ^(ד) הני ה"ג ומשום דקתני סיפא הותר הראשון הותרו כולן הותר האחרון האחרון מותר וכולן אסורין מכלל דאיכא אמצעי ומשום הכי קתני ואני ואני איבעיא להו חד בחבריה מיתפס או דלמא בקמא מיתפסי למאי נפק מינה לאתפוס ומיזל אי אמרת חד בחבריה מתפס מתפסין ואזלין לעולם ואי אמרת בקמא מתפס טפי מכדי דבור לא מתפסין מאי ת"ש הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ואני ותו לא מידי ש"מ בקמא הוא דמתפס דאי ס"ד חד בחבריה מיתפס ליתני טובא ואני תנא כי רוכלא ליחשיב ולזיל וליתני חד ולשמעינן כולהון אידי

משום הכי קתני ואני ואני. וא"ת
דהיא גופא תיקשי ליתני חד ואני
וספיא ליתני הותר הראשון הותר
השני הותר השני לא הותר הראשון
וי"ל דלמ"ד לקמן חד בחבריה מתפס
נקט למידק מיניה הותר הוא ליתא
לאחריי בחבריה אצל אמצעי דליכא
לאחריי בחבריה ומשמרי⁴ אותו שאחרי
כדדדיק לקמן ולמ"ד דנקמא מתפסו
והני⁵ אמצעי למידק כבסמון ראשון
הוא דשרי של אחריי הא אמצעי לא
הותר של אחריי דנקמא מתפס:
אחד בחבריה מתפס. דהיינו כל
אחד בסמון לו ונכון כדי דבור
לתצירו או דלמא בקמא שאמר הייני
נזיר מתפסו כולם: **מיתפסו ואזלו**
לעולם. ואפי' מאה ואי בקמא מתפס
טפי מכדי דבור לא היה מתפס לרש"ל
כדאית ליה ולרבי יהודה נשיאה אפי' ד'
כיון דבסמון לכדי דבור לאתלר:
ש"ש מי שאמר הייני נזיר וכו' ואני
תפס⁶ חד בחבריה מתפס ליתני ואני
ואני טובא: **מברר ראיבא אמצעי**

מזעזעז הותר אחרון: **אחרון** הוא
 כך כשהותר הוא כולן אסורים אבל
 אז מני למימי הותר הוא כולן אסורים
 וְאֶחָד בַּחֲבֵרָה מִיְּתֵפִים. מדלג מנא
 ונא לאחרון והא נמי דהוא אחרון
 ד בחבירה מיתפס:

מ"ק (לעיל דף 3.) דהוי מזיר וא"ת לי
ברות וי"ל דאח"כ דאי שמע לחצירו
דיו רגלי כרגלו הרי זה מזיר:

7י

ואמר